

[Ritt Bjerregaard.]

tror, der bliver gjort et stort og dygtigt arbejde i folkeskolen, og at lærerne følger de love, folketinget vedtager.

Men fremskridtspartiets dagsorden viser, hvor tæt vi er ved det helt primitive brøl. Nu er det den overhåndtagende marxistiske indoktrinering i hele det danske samfund, aldrig konkrete eksempler, blot diverse citater, der ikke viser noget som helst. Det helt løse — og jeg skal af venlighed forbigå hr. Lindholts eksempler her fra folketingets talerstol — det helt uforpligtende, men synde-bukkeskabende problem. Grunden er lagt for en hetz, der ikke kun behøver at omfatte folkeskolens lærere.

Desværre er indoktrineringsdebatten, som vi fører den i dag, blot en videreførelse af nogle tendenser fra foråret. Det er også det, der gør det påtrængende nødvendigt at tage det meget alvorligt, at vi har debatten, og ikke hæfte sig ved enkeltdele i det, der er sagt. Det er jo klart for alle, at der ikke må foregå indoktrinering. Enhver ved det, og det er der selvfølgelig ingen grund til at diskutere. Socialdemokratiet har klart understreget det i formålsformuleringen til skole-reformen.

Udviklingen startede med debatten om læreruddannelserne på Roskilde universitetscenter. Her var det også løsagtigheden, der var karakteristisk. „Vi havde jo alle sammen hørt et og andet“, og debatten drejede sig om alt dette, vi havde hørt, og understregede på ubehageligste vis politikernes manglende viden om udviklingen, som den foregår på universiteterne. Der blev talt meget om tegneserien „Anders And“ og andre uvæsentlige ting, men ikke nær så meget om styringsmuligheder. Og siden debatten har politikerne i det store og hele ikke fulgt spor bedre med i udviklingen på Roskilde universitetscenter eller interesseret sig for andet end det mest overfladiske. Men det er lykkedes at give befolkningen et indtryk af, at det farlige var noget med marxisme. Også her stod det vage og upræcise tilbage, men også at det var nogens skyld.

Dette resultat kan så fiktet indlede den nye debat. Nu ved befolkningen på forhånd, at der var noget med marxister, og hvad er da enklere end at knytte det til folkeskolen, hvis alvorlige problemer i længere tid har været diskuteret. Formentlig havde ingen

regnet med, at fremskridtspartiet så hurtigt ville overføre det på hele samfundet.

Næste skridt bliver forfølgelse af enkeltpersoner. Den nu løbende debat har personificeret samfundets og skolens problemer. Det er nogens skyld. Det vil næppe være længe, før der rejser sig krav om at finde enkeltpersoner. Nogle skolekommissioner har allerede været fremme med udtalelse om, at de ikke ville ansætte venstreorienterede lærere.

Historien er rig på eksempler på en sådan udvikling. Jeg behøver blot at nævne McCarthys indsats i Amerika i begyndelsen af 1950'erne. Det vil kræve en meget bevidst politisk indsats at dæmme op for den udvikling, der nu er sat i gang.

Det er en stor skuffelse for socialdemokratiet, at det er kommet til at se ud, som om det er partiet venstre, der medvirker til denne udvikling. Netop venstre har, set i historiens lys, været garant for demokratiet, som partiet sloges for og gennemførte omkring århundredskiftet, åndsfriheden, som igennem partiet fik sit stærkeste udtryk i højskole- og friskolebevægelsen med dens meget store betydning for den uddannelsesmæssige udvikling her i landet, og tolerancen, som har vist sig i en åbenhed og en ikke-fordømmende holdning over for anderledes tænkende. Vi tror, at mange venstrefolk med os er bekymret over, hvad det er for en vogn, venstre har ladet sig spænde for, og vi føler trang til at understrege, at venstre kan regne med socialdemokratiets fulde støtte, således som det altid har været tilfældet, til at løse de alvorlige problemer i folkeskolen og i uddannelsessystemet i øvrigt. Men venstre kan også regne med socialdemokratiets absolutte modstand mod enhver form for forfølgelse af anderledes tænkende. Socialdemokratiet vil til enhver tid forsvare både demokratiet, åndsfriheden og tolerancen, og vi vil gøre det, ligegyldigt hvorfra angrebene kommer.

Poulsgaard (FP):

„Fagre ord fryder mangt et hjerte, fagre ord har forvoldt mig smerte“.

Det tør nok antydes, at der her i dag er blevet sagt mange fagre ord om frihed og tolerance. Det blev ligesom fra den forrige taler antydet, at fremskridtspartiet ville starte en hetz mod anderledes tænkende.